

Een Siberisch gestreepte strandloper (*calidiris acuminata*.)

De Flevolanden hebben al heel wat vogel-sensaties veroorzaakt. Op het moment, dat ik dit schrijf wordt er "jacht" gemaakt op een arend, ontdekt door onze Avifauna-voorzitter, de heer Leclerq. Al vele weken echter vormt paal 14 het einddoel van vogelliefhebbers uit het gehele land. De heer N. Marra en zonen komt de eer toe de ontdekker te zijn van de eerste ooit in Nederland waargenomen Siberisch gestreepte strandloper.

Op zaterdag 31 oktober ontwaarde hij de vogel op een platgereden, modderige strook riet vlak langs de Zuiddijk. Hij kon de strandloper aanvanke-lijk niet thuisbrengen, maar kwam er thuis, na uitvoerig literatuur-onderzoek er toch uit: een Siberisch gestreepte strandloper.

Op zondagmorgen 1 november was de gehele commissie Zuidelijk-Flevoland voor een massale trekvogel-telling bijeen, getuige van een historisch moment: de definitieve bevestiging van de door de heren Marra zo ge-determineerde vogel. Vermoedelijk, zo hoorde ik later van een van de polderwerkers, verbleef de vogel er enige weken, mogelijk zelfs al enkele maanden. Zij hadden dat beest met die hangvleugel en stuntelpoot, al zo lang gezien. De mogelijkheid moet namelijk niet uitgesloten worden ge-acht dat de *calidiris acuminata* door jagers (helaas) voor een snip is aangezien en door een schot hagel is getroffen. De zich wat muisachtig bewgende vogel, lijkt inderdaad wel iets op een snip. Vastgesteld kon worden, dat de strandloper van een poot de drie tenen mist. Hij is erg mak'en laat de mensen tot op enkele meters naderen. Zelf stond ik eens op bijna tien meter afstand toen een blauwe kiekendief alle illusies van een tête à tête wegnam. De *calidiris* kan behoorlijk vliegen.

De heren Marra zijn tot de conclusie gekomen, dat het hier vermoedelijk een eerste jaars mannetje betreft. Er waren slechts enkele waarnemingen In West-Europa bekend (engeland.) Het broedgebied ligt in het uiterste noorden van Siberië, over een strook in het Aziatische gedeelte van de Sovjet-Unie, tot aan de Beringzee. Op het platgereden riet vertoont hij bij zeer rustig fourageren een voorkeur voor wat slikachtige grond. Hij vermijdt de plasjes water. Voor

degenen, die wel eens op de rariteit moesten wachten, (hij verwijderd zich wel eens enkele uren) waren er op de aangegeven plaats altijd wel gras-oever- en waterpiepers aanwezig!

